

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 6C/184/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112230383
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kurucová
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2014:8112230383.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudkyňou JUDr. Janou Kurucovou, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSŤ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Súd podanú žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobca podal dňa 27.9.2012 na Okresný súd Prešov žaloby, ktoré sa viedli pod sp. zn. 15C/214/2012, 15C/216/2012, 15C/217/2012, 15C/220/2012, 15C/222/2012, 15C/263/2012, 15C/283/2012, 15C/285/2012, 15C/296/2012, 15C/221/2012. Okresný súd Prešov tieto konania spojil na spoločné konanie a rozhodol, že konanie o týchto veciach sa bude viesť pod sp. zn. 15C/214/2012 a to uznesením 15C/214/2012-7 z 10.10.2012.

Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 3NcC 42/2012 z 19.10.2012 vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Prešov z prejednávania a rozhodovania danej veci a vec prikázal Okresnému súdu Humenné. Na Okresnom súde Humenné sa konanie o spojených veciach vedie pod sp. zn. 6C/184/2012.

Žalobca podané žaloby odôvodnil tým, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov.

Ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa ustanovenia § 38 a nasl. Zák. č. 233/1995 Z. z. súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníkov.

Jednotlivé žaloby boli podané proti žalovanej na základe exekučných konaní vedených na Okresnom súde Prešov, pričom v konaní OS Prešov pod sp. zn. 15C/2014/2012 to bolo exekučné konanie proti povinnej U. R., ktoré sa viedlo na základe návrhu súdneho exekútora registrovaného pod sp. zn. EX 12039/2011. V konaní OS Prešov sp. zn. 15C/216/2012 to bolo exekučné konanie vedené proti povinnému C. R., na základe návrhu súdneho exekútora registrovaného pod sp. zn. EX 914/2002. V konaní OS Prešov pod sp. zn. 15C/217/2012 to bolo exekučné konanie vedené proti povinnej H. H., na základe návrhu súdneho exekútora registrovaného pod sp. zn. EX 1558/2003. V konaní OS Prešov 15C/220/2012 to bolo exekučné konanie vedené proti povinnému E. L., na základe návrhu súdneho exekútora registrovaného pod sp. zn. EX 838/2004. V konaní OS Prešov 15C/222/2012 to bolo exekučné konanie vedené proti povinnému J. P., na základe návrhu súdneho exekútora registrovaného pod sp.

zn. EX 326/2004. V konaní OS Prešov pod sp. zn. 15C/263/2012 to bolo exekučné konanie vedené proti povinnému O. V., na základe návrhu súdneho exekútora registrovaného pod sp. zn. EX 12088/2010. V konaní OS Prešov pod sp. zn. 15C/283/2012 to bolo exekučné konanie vedené proti povinnej D. V., na základe návrhu súdneho exekútora registrovaného pod sp. zn. EX 1207/2004. V konaní OS Prešov pod sp. zn. 15C/285/2012 to bolo exekučné konanie vedené proti povinnej E. B., na základe návrhu súdneho exekútora registrovaného pod sp. zn. EX 826/2004. V konaní OS Prešov 15C/296/2012 to bolo exekučné konanie vedené proti povinnej Z. E., na základe návrhu súdneho exekútora registrovaného pod sp. zn. EX 9/2007, v konaní OS Prešov pod sp. zn. 15C/221/2012 to bolo konanie voči povinnej A. G., na základe návrhu súdneho exekútora registrovaného pod sp. zn. EX 1565/2003.

Žalobca podané žaloby odôvodňoval tým, že Okresný súd Prešov ako exekučný súd požiadal udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na základe návrhu spísaného súdnym exekútorom a Okresný súd Prešov túto žiadosť prijal na ďalšie konanie a teda mu vznikla povinnosť sa danou žiadosťou zaoberať a rozhodnúť o nej v rámci zákonom stanovenej lehoty.

Podané žaloby žalobca odôvodnil tým, že súdny exekútor v súlade s ustanovením § 44 ods. 1 Exekučného poriadku predložil súdu návrh žalobcu návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd takéto poverenie vydal. Následne postupom podľa ustanovenia § 44 ods. 8 Exekučného poriadku bol exekučnému súdu doručený návrh na zmenu exekútora. Žalobca očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu a v zákonom stanovenej lehote dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu. Súd o návrhu nerozhodol včas napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené Exekučným poriadkom.

V tejto súvislosti žalobca poukázal na právnu úpravu procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o zmene súdneho exekútora, ktorá definuje dobu určenú na prijatie rozhodnutia.

Podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného od 1.9.2005, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa ustanovenia § 44 ods. 8 EP platného od 1.12.2006, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Žalobca poukázal na to, že hore citovanými ustanoveniami je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Exekučný súd napriek tomu, že ním prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na čas potrebný k rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote. Teda podľa tvrdenia žalobcu, exekučný súd postupoval nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene súdneho exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Poukázal na to, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu, ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu. Tieto listiny doručil exekučnému súdu a to prostredníctvom exekútora, spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučné konanie sa pritom začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Preto žalobca ako dôkaz navrhol pripojiť príslušný exekučný spis Okresného súdu Prešov, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti.

Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnil náhradu majetkovej škody, ktorú vyčíslil nasledovne. Žalobcovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. Žalobca vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie

a správu informačného systému 40 eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50 eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur. Celkovo tak žalobca vyčíslil majetkovú škodu na sumu 175 eur.

Zároveň si žalobca vo všetkých konaniach uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenie práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe, v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného Článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase, zaručeného Článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že nastanú účinky predpokladané ustanovením § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom exekučného súdu dôjde k zámene súdneho exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu nasledovným rizikám - neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom, nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko insolventnosti povinného.

Ako ďalšie dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy žalobca uviedol neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu a absolútnu nemožnosť súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva. Takáto situácia vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom, zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Toto spôsobilo hospodársku stratu na strane žalobcu a jeho majiteľov. Vzniknutá situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej náhrady a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca zo sumy 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to na základe doktríny ústavného súdu, že pri nečinnosti súdu patrí za jeden rok poškodenému suma 663,88 eur.

Žalobca postupoval podľa § 15 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaná však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala. Preto je nutné deklarovat' porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného Článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite, deklarovat' porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, nahraďiť žalobcovi nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením jeho práv. Žalobca preto navrhol, aby súd vo veci rozhodol medzitýmym rozsudkom o základe veci tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá žalobcovi vznikla.

Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť.

V prvom rade poukázala na zmätočnosť samotného návrhu žalobcu. V žalobnom návrhu sa v tomto prípade vyskytujú viaceré nedostatky, napr. že žalobca nedokázal uviesť ani len spisovú značku príslušného exekučného konania, pod ktorou je vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátum doručenia podania na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátum, kedy sa žalobca

dozvedel o vzniku škody. Vo všeobecnosti musí namietať, že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, atď... Žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno má znášať žalobca sám.

Poukázala aj na to, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Jednak žalobca namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Žalobca uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Z takto formulovanej žaloby nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobe sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu/titulov si uplatňuje svoj nárok. Nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote.

Čo sa týka uvádzaných prietahov v konaní v prvom rade je potrebné poznamenať, že žalobca neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Žalobca neuviedol, ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovanej, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušnom konaní predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 03.05.2011, č. k. III. ÚS 69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilantis iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak žalobca nekonal, je možné pripísať iba jemu. V druhom rade, má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR.

Poukazuje ďalej na to, že dňa 23.04.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 bola okresnému súdu doručená predmetná žaloba vo veci, je zrejmé, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr.

Z ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti (doručenia na príslušný orgán) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde.

Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

- 1/nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
- 2/vznik škody,
- 3/príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

Vo všeobecnosti je taktiež potrebné poukázať na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02 ktorá konštatuje, že "Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem "zbytočné prietahy" obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00)."

Vo veciach, v ktorých žalobca uplatnil nárok v súvislosti s tým, že podľa jeho tvrdenia súd oneskorene rozhodol o zámene exekútora žalovaná vo vyjadrení uviedla, že všeobecným predpokladom na zmenu súdneho exekútora je žiadosť oprávneného na zmenu súdneho exekútora spolu s uvedením súdneho exekútora, ktorý má nahradiť pôvodného exekútora. Následne exekučný súd predloží túto žiadosť pôvodnému exekútorovi na vyjadrenie a vyčíslenie jeho doterajších trov. Následne vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený.

Žalovaná pripúšťa, že v jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu, najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu svoju plnú súčinnosť; v takých prípadoch exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu oprávneného a to tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách pôvodného exekútora. Súčasne v tejto lehote nebolo možné postúpiť pôvodný spis novo ustanovenému exekútorovi. Ak oprávnený mal podozrenie, že exekučný súd nekoná dostatočne rýchlo, nič mu nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bezpochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu. Ak žalobca tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť, keďže si nepočínal tak, aby ku škode na jeho majetku nedošlo. Žalovaná aj v tomto prípade poukázala na judikatúru ústavného súdu pod sp. zn. I. ÚS 16/02.

Vzhľadom na povahu úkonu - rozhodnutie o zmene súdneho exekútora, zákonom ustanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobcu i nevyhnutnosť vykonať pred resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony /výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora a vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu a jeho zaslanie novému exekútorovi a rozhodnutie o trovách pôvodného exekútora/, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej zákonom považovať za zbytočné prietahy a teda nesprávny úradný postup.

Zároveň žalovaná poukazovala na ustanovenie § 44 ods. 8 a 9 EP, z ktorého je zrejmé, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora. To znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, lebo pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca na niektorých miestach vo svojom žalobnom návrhu namieta prietahy v konaní, žalovaná odkazuje na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní.

V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom v niektorých žalobách, k nesprávne úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred 23.4.2009.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

V zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., žalovaná z dôvodu opatrnosti vzniesla námietku premlčania, ktorú pri jednotlivých typoch žalôb odôvodnila nasledovným spôsobom.

V prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v tom, že okresný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora. Vzhľadom na uvedené, žalovaná vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009 /t. j. 3 roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku/.

Žalobca sa vo svojej žalobe domáha náhrady materiálnej škody pozostávajúcej z materiálnej škody v paušálnej sume 125 eur, resp. 175 eur.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa názoru žalovaného žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické.

Žalobca vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca a to bez ohľadu na dĺžku trvania prietahov. Taktiež uvádza, že škoda zaťažila žalobcu výlučne v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie a správu informačného systému a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Na tomto mieste žalovaná poukazuje na skutočnosť, že žalobca v žalobách neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu, alebo ušlý zisk. Žalovaná zastáva názor, že žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech. Žalovaná poukazuje na to, že žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém. Takýto systém musel žalobca využívať nielen počas domnelých prietahov, ale aj pred týmito obdobiami a po ňom. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vzniká žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prietahy a jej uplatnenie považuje žalovaná za účelové. Pokiaľ ide o „udržiavanie systému“, tiež ide o činnosť, ktorú musí žalobca vykonávať na každodennej báze. Požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami, skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísleniu škody zo strany žalobcu a preskúmanie predmetného nároku je znemožnené. Žalovaná má za to, že žalobca nepreukázal jednak vznik, ani výšku škody.

Mimo nároku na náhradu materiálnej škody žiada žalobca priznať aj nemajetkovú ujmu a tu žalovaná poukázala na ustanovenie § 17 ods. 2, 3 Zák. č. 514/2003 Z. z.

V prvom rade, je potrebné poznamenať, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný.

Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca uvádza aj "zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov", ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež žalobca nespresnil, v čom a ako situácia "ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu."

Žalobca zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu žalovaný nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Žalovaná poukázala na potrebu zohľadnenia vyššie citovaného ustanovenia, ako aj ustanovenia § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. pri formovaní záveru o potrebe priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. o výške takejto náhrady.

V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Žalovaná zastáva názor, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúc ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcu neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť podľa žalovanej žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa ustanovenia § 5 ods. 1, § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami.

Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž "priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností je žalovaná toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu (spočívajúcim v tom, že súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote) a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., považuje žalobu za právne neopodstatnenú.

Okresný súd Humenné nariadil vo veci pojednávanie na deň 26.6.2014, ktorého sa nezúčastnil žalobca, právny zástupca žalobcu a žalovaná, napriek riadne vykázanému doručeniu predvolania na pojednávanie. Právny zástupca žalobcu mailovým podaním doručeným súdu dňa 26.6.2014 žiadal pojednávanie odročiť z dôvodu kolízie pojednávaní na OS Zvolen a Žiar nad Hronom. Súd dospel k názoru, že neboli splnené podmienky pre odročenie pojednávania z dôvodu uvádzaného právnym zástupcom žalobcu, v zmysle § 119 O. s. p. Zástupca žalobcu napriek tomu, že predvolanie na

pojednávania prevzal dňa 9.6.2014, bez zbytočného odkladu neoznámil súdu dôvod na odročenie pojednávania, nepredložil súdu doklad o predvolaní na pojednávania na OS Zvolen a Žiar nad Hronom.. Návrh na odročenie pojednávania neobsahoval údaje vyplývajúce z ustanovenia § 119 ods. 2 O. s. p., t. j. dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania, najmä deň, keď sa účastník o dôvode pre odročenie pojednávania dozvedel. Taktiež je potrebné uviesť, že pokiaľ žalobca podal množstvo žalôb v obdobnej veci na súdoch v rámci Slovenskej republiky, musel si byť vedomý skutočnosti, že budú vytyčované pojednávania na rôznych súdoch v ten istý deň a mal si pre tento prípad zabezpečiť substitúciu. Túto žalobcu nemal vylúčiť.

Žalovaná neúčast' na pojednávani ospravedlnila podaním z 26.6.2014 a žiadala pojednávať v jej neprítomnosti. V zmysle § 101 ods. 2 O. s. p., súd pojednával v neprítomnosti žalobcu, jeho právneho zástupcu a žalovanej. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s písomným vyjadrením žalovanej, s podaniami žalobcu, s obsahom pripojených spisov alebo fotokópiou spisov OS Prešov sp. zn. 29Er/3187/2002, so záznamom z registra OS Prešov týkajúceho sa veci 7Er/2604/2003, sp. zn. 26Er/1985/2004, 26Er/687/2004, 26Er/4118/2004, 26Er/1979/2004, 6Er/27/2007 a 26Er/853/2003. Oboznámil sa tiež so znaleckým posudkom č. 1/2014 Ekonomickej univerzity v Bratislave, registrovaný na OS Humenné pod Spr. 263/14 a so znaleckým posudkom Doc. JUDr. PhDr. Miroslav Slašťana, PhD., Paneurópska vysoká škola č. 1/2013, registrovaný na OS Humenné pod Spr. 660/13, ako aj s ostatnými listinnými dôkazmi, ktoré tvoria súčasť spisu a zistil nasledovný skutkový stav.

Zo žaloby doručenej OS Prešov dňa 27.9.2012, na základe ktorej sa viedlo konanie pod sp. zn. 15C/214/2012, z ktorej súd zistil, že žalobca uplatňuje nárok voči žalovanej na základe z exekučného konania vedeného na OS Prešov voči povinnému U. R., na základe návrhu exekútora evidovaného pod č. EX 12039/2011. Zo správy Okresného súdu Prešov z 27.1.2014 vyplýva, že Okresný súd Prešov nevedie exekučný spis, kde povinnou je Eva Stančíková a to na základe žiadosti súdneho exekútora evidovanej pod EX 12039/2011.

Zo žaloby doručenej OS Prešov dňa 27.9.2012, na základe ktorej sa viedlo konanie pod sp. zn. 15C/216/2012, z ktorej súd zistil, že žalobca uplatňuje nárok voči žalovanej na základe z exekučného konania vedeného na OS Prešov voči povinnému C. R., na základe návrhu exekútora evidovaného pod č. EX 914/2002. Z obsahu exekučného spisu OS Prešov sp. zn. 29Er/3187/2002 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola OS Prešov doručená dňa 22.8.2002, na základe návrhu na vykonanie exekúcie z 15.8.2002. Poverenie bolo súdnemu exekútorovi vydané dňa 5.9.2002. Oprávnený doručil súdu dňa 16.10.2009 návrh na zmenu exekútora, o ktorom OS Prešov rozhodol uznesením 29Er/3187/2002 z 3.4.2012 tak, že návrh oprávneného na zmenu exekútora zamietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 12.7.2012.

Zo žaloby doručenej OS Prešov dňa 27.9.2012, na základe ktorej sa viedlo konanie pod sp. zn. 15C/217/2012, z ktorej súd zistil, že žalobca uplatňuje nárok voči žalovanej na základe z exekučného konania vedeného na OS Prešov voči povinnej H. H., na základe návrhu exekútora evidovaného pod č. EX 1558/2003. Zo správy OS Prešov o údajoch zapísaných v súdnom registri vyplýva, že exekučné konanie sa vedie pod sp. zn. 7Er/2604/2003, žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 1.12.2003, poverenie bolo vydané dňa 3.12.2003. Dňa 4.4.2012 súd uznesením vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekučné konanie zastavil. Dňa 24.1.2013 Krajský súd v Prešove toto uznesenie potvrdil a zároveň zamietol návrh na prerušenie konania vo veci.

Zo žaloby doručenej OS Prešov dňa 27.9.2012, na základe ktorej sa viedlo konanie pod sp. zn. 15C/220/2012, z ktorej súd zistil, že žalobca uplatňuje nárok voči žalovanej na základe z exekučného konania vedeného na OS Prešov voči povinnému E. L., na základe návrhu exekútora evidovaného pod č. EX 838/2004. Z exekučného spisu OS Prešov sp. zn. 26Er/1985/2004 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola OS Prešov doručená dňa 18.5.2004, na základe návrhu na vykonanie exekúcie zo 6.5.2004. Poverenie bolo súdnemu exekútorovi vydané dňa 24.5.2004. Dňa 2.7.2009 bol súdu doručený návrh na zmenu súdneho exekútora, súd uznesením 26Er/1985/2004-13 z 10.4.2012 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. Krajský súd v Prešove uznesením z 25.10.2012 potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu. Voči tomuto uzneseniu podal oprávnený dovolanie.

Zo žaloby doručenej OS Prešov dňa 27.9.2012, na základe ktorej sa viedlo konanie pod sp. zn. 15C/222/2012, z ktorej súd zistil, že žalobca uplatňuje nárok voči žalovanej na základe z exekučného konania vedeného na OS Prešov voči povinnému J. P., na základe návrhu exekútora evidovaného pod č. EX 326/2004. Z obsahu exekučného spisu OS Prešov sp. zn. 26Er/687/2004 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola OS Prešov doručená 3.3.2004, na základe návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 20.2.2004. Poverenie bolo súdnemu exekútorovi vydané dňa 8.3.2004. Dňa 2.7.2009 bol súdu doručený návrh na zmenu súdneho exekútora, súd uznesením 26Er/687/2004-13 z 10.4.2012 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. Krajský súd v Prešove uznesením z 31.8.2012 potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu. Voči tomuto uzneseniu podal oprávnený dovolanie. Najvyšší súd SR uznesením z 27.3.2014 dovolanie oprávneného odmietol.

Zo žaloby doručenej OS Prešov dňa 27.9.2012, na základe ktorej sa viedlo konanie pod sp. zn. 15C/263/2012, z ktorej súd zistil, že žalobca uplatňuje nárok voči žalovanej na základe z exekučného konania vedeného na OS Prešov voči povinnému O. V.Ž., na základe návrhu exekútora evidovaného pod č. EX 12088/2010. Zo správy Okresného súdu Prešov z 27.1.2014 vyplýva, že Okresný súd Prešov nevedie exekučný spis, kde povinným je František Tažej a to na základe žiadosti súdneho exekútora evidovanej pod EX 12088/2010.

Zo žaloby doručenej OS Prešov dňa 27.9.2012, na základe ktorej sa viedlo konanie pod sp. zn. 15C/283/2012, z ktorej súd zistil, že žalobca uplatňuje nárok voči žalovanej na základe z exekučného konania vedeného na OS Prešov voči povinnej D. V., na základe návrhu exekútora evidovaného pod EX 1207/2004. Z obsahu exekučného spisu OS Prešov sp. zn. 26Er/4118/2004 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola OS Prešov doručená 8.11.2004, na základe návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 21.10.2004. Poverenie bolo súdnemu exekútorovi vydané dňa 9.11.2004. Dňa 2.7.2009 bol súdu doručený návrh na zmenu súdneho exekútora, súd uznesením 26Er/4118/2004-13 z 10.4.2012 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. Krajský súd v Prešove uznesením z 12.6.2012 potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu. Voči tomuto uzneseniu podal oprávnený dovolanie.

Zo žaloby doručenej OS Prešov dňa 27.9.2012, na základe ktorej sa viedlo konanie pod sp. zn. 15C/285/2012, z ktorej súd zistil, že žalobca uplatňuje nárok voči žalovanej na základe z exekučného konania vedeného na OS Prešov voči povinnej E. B., na základe návrhu exekútora evidovaného pod č. EX 826/2004. Z obsahu exekučného spisu OS Prešov sp. zn. 26Er/1979/2004 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola OS Prešov doručená 18.5.2004, na základe návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 6.5.2004. Poverenie bolo súdnemu exekútorovi vydané dňa 24.5.2004. Dňa 2.7.2009 bol súdu doručený návrh na zmenu súdneho exekútora, súd uznesením 26Er/1979/2004-13 z 10.4.2012 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. Oprávnený podal voči tomuto uzneseniu odvolanie.

Zo žaloby doručenej OS Prešov dňa 27.9.2012, na základe ktorej sa viedlo konanie pod sp. zn. 15C/296/2012, z ktorej súd zistil, že žalobca uplatňuje nárok voči žalovanej na základe z exekučného konania vedeného na OS Prešov voči povinnej Z. E., na základe návrhu exekútora evidovaného pod č. EX 9/2007. Z fotokópie exekučného spisu OS Prešov sp. zn. 6Er/27/2007 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola OS Prešov doručená 11.1.2007. Uznesením 6Er/27/2007-13 z 9.1.2012 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. Oprávnený podal voči tomuto uzneseniu odvolanie.

Zo žaloby doručenej OS Prešov dňa 27.9.2012, na základe ktorej sa viedlo konanie pod sp. zn. 15C/221/2012, z ktorej súd zistil, že žalobca uplatňuje nárok voči žalovanej na základe z exekučného konania vedeného na OS Prešov voči povinnej A. G., na základe návrhu exekútora evidovaného pod č. EX 1565/2003. Z obsahu exekučného spisu OS Prešov sp. zn. 26Er/853/2003 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola OS Prešov doručená 1.12.2003, na základe návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 20.11.2003. Poverenie bolo súdnemu exekútorovi vydané dňa 4.12.2003. Dňa 2.7.2009 bol súdu doručený návrh na zmenu súdneho exekútora, súd uznesením 26Er/853/2003-15 z 10.4.2012 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. Krajský súd v Prešove uznesením z 19.3.2013 potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu. Voči tomuto uzneseniu podal oprávnený dovolanie.

Z obsahu znaleckého posudku znalca doc. JUDr. PhDr. Miroslava Slašťana, PhD. č. 1/2013 súd zistil, že tento obsahuje právne hodnotenie predmetu sporu.

Z obsahu znaleckého posudku č. 1/2014 Ekonomickej univerzity v Bratislave súd zistil, že týmto znaleckým posudkom boli vyčíslené náklady na činnosti žalobcu spojené pri neskorom rozhodnutí o žiadosti o zmenu exekútora. Išlo o tieto činnosti - overenie skutočnosti, či súd rozhodol v exekučnej veci, urgovanie vydania rozhodnutia, urgencie a spracovanie sťažnosti na postup súdu, spracovanie reakcie súdu, prípadne vypracovanie nového stanoviska, overovanie prijatia elektronického podania - urgencie/ sťažnosti.

Súd mal za preukázané, že závery tohto znaleckého posudku sú všeobecné a netýkajú sa konkrétneho uplatneného nároku, lebo žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že mu vznikla materiálna škoda jednotlivými administratívnymi úkonmi tak, ako sú uvedené v znaleckom posudku.

V obsahu znaleckého posudku žalobca preukazuje, že pri neskorom rozhodnutí o žiadosti o zmenu exekútora žalobca znaleckým posudkom deklaroval, že vykonal administratívne úkony - overenie skutočnosti, či súd rozhodol v exekučnej veci, urgovanie vydania rozhodnutia, urgencie a spracovanie sťažností na postup súdu, spracovanie reakcie súdu, prípadne vypracovanie nového stanoviska, overenie prijatia elektronického podania - žiadosti o zmenu/urgencie sťažností. Z jednotlivých pripojených exekučných spisov však nevyplýva, aby žalobca takéto úkony v daných konaniach realizoval a žalobca na preukázanie týchto tvrdení nedoručil súdu žiaden listinný dôkaz. Rovnako žalobca nepredložil ani dôkazy o nákladoch na poštovné, na telekomunikačné služby, na tlač písomností, na úpravu informačného systému, týkajúce sa konkrétnych vecí, ktoré sú predmetom tohto sporu. Z toho dôvodu mal súd za preukázané, že v konkrétnych prejednávaných veciach žalobca nepreukázal výšku materiálnej škody v sume 175 eur tak, ako to deklaruje v jednotlivých žalobách.

Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy, alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona 514/2003 Z. z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ Zák. č. 514/2003 Z. z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak

1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,

2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 5 ods. 1 zákon č. 514/2003, účinný k 27.09.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003, účinný k 27.09.2012, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003, účinný k 27.09.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003, účinný k 27.09.2012, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003, účinný k 27.09.2012, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a). V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003, účinný k 27.09.2012, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ zákona č. 233/1995, účinný k 01.06.2010, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku platného do 31.8.2005, ak oprávnený požiadava súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného od 1.9.2005, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 1.12.2006, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 3 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 243 ods. 1 Zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, tento zákon sa vzťahuje aj na konania začaté pred dňom účinnosti tohto zákona.

V konaní žalobca uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu tým, že Okresný súd Prešov podľa § 44 ods. 7, alebo § 44 ods. 8 Exekučného poriadku neskoro rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora.

V súvislosti s procesnou námietkou žalovanej o zmätočnosti podania žalobcu podľa názoru súdu, podanie žalobu má náležitosti v zmysle § 42 a 79 O. s. p., pričom z petitu žaloby je zrejmý uplatnený nárok žalobcu.

Žalovaná vznikla vo vyjadrení k žalobe námietku premlčania každého uplatneného nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu exekútora pred dňom 23.4.2009.

Súd prihliadol na vznesenú námietku premlčania podľa § 19 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z. z. a dospel k názoru, že právo žalobcu uplatňovať náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v tomto prípade nie je premlčané v konaní, ktoré sa pôvodne na Okresnom súde Prešov viedlo pod sp. zn. 15C/296/2012, lebo žiadosť o zmenu exekútora bola doručená súdu dňa 11.1.2007, teda po 23.4.2009.

Nároky žalobcu uplatňované v konaniach, ktoré sa pôvodne viedli na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15C/216/2012, 15C/217/2012, 15C/220/2012, 15C/222/2012, 15C/283/2012, 15C/285/2012 a 15C/221/2012 sú premlčané a vzhľadom na námietku premlčania žalovanej ich z toho dôvodu súd zamietol. V konaniach pôvodne vedených na OS Prešov pod sp. zn. 15C/214/2012 a 15C/263/2012 je nárok žalobcu neopodstatnený z dôvodu, že OS Prešov neeviduje príslušné exekučné konanie, ktoré by malo byť podkladom pre uplatnenie nároku žalobcu.

Z vykonaného dokazovania, po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti tak, ako to predpokladá zákonné ustanovenie § 132 O. s. p., mal súd preukázať, že žaloba žalobcu je odôvodnená v konaní, v ktorom nedošlo k premlčaniu nároku.

Pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci musia byť splnené všetky tri podmienky uvedené v zákone č. 514/2003 Z. z., a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Z uvedených zákonných ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. V konaniach, na základe ktorých žalobca uplatňuje nároky, neboli vydané žiadne rozhodnutia, lebo poverenie súdu pre súdneho exekútora nie je súdnym rozhodnutím. Teda nemohlo dôjsť ani k zrušeniu takéhoto rozhodnutia. Nemožno teda hovoriť o nesprávnom úradnom postupe z dôvodu nezákonného rozhodnutia.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca na niektorých miestach vo svojom žalobnom návrhu namieta prieťahy v konaní, je potrebné poukázať na ustanovenie § 9 Zák. č. 514/2003 Z. z. v znení k 27.9.2012, kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní.

Podľa odseku 1 hore citovaného ustanovenia, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Pri nárokoch žalobcu týkajúcich sa neskorého rozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora súd konštatuje, že nebolo účelné rozhodovať o zámene exekútora, keďže súd vyhlásil exekučné konania za neprípustné a exekúcie zastavil.

Navyše v konaniach, ktoré začali do 31.8.2005, v tom čase platná právna úprava neustanovovala povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, k čomu došlo až s účinnosťou od 1.9.2005. S poukazom na ustanovenie § 238 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z., konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31.8.2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Ustanovenie § 238 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. taxatívne vymedzuje ustanovenia Exekučného poriadku, ktoré sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005, avšak s výnimkou ustanovenia § 44 ods. 7 Exekučného poriadku.

Taktiež úprava obsiahnutá v ustanovení § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 1.12.2006 sa nevzťahuje na konania, ktoré sa začali pred 1.12.2006, ako to vyplýva z ustanovenia § 240 ods. 1 a 2 zákona č. 233/1995 Z. z.

Žalobca sa vo svojej žalobe domáha náhrady materiálnej škody vo výške administratívnych úkonov spojených s vedením konania do vydania poverenia.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa názoru súdu žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické.

Žalobcom tvrdená majetková škoda nebola nijako preukázaná, pričom na žalobcovi je dôkazná povinnosť. Žalobca svoje tvrdenia o škode v žalobe všeobecne popísané nijako nedokladoval. Určenie výšky škody v žalobe nie je dôkaz o vzniknutej škode. Žalobca síce predložil znalecký posudok, ten sa však netýka uplatňovaného nároku, ale preukazuje náklady na administratívne činnosti, ktoré podľa jeho tvrdení vznikli žalobcovi v dôsledku komunikácie so súdom, účastníkom, exekútorom a podobne. Tu súd poukazuje na svoje skoršie odôvodnenie a má za to, že žalobca v danom prípade nepreukázal ani vznik materiálnej škody, ani jej výšku.

Ďalšou z nevyhnutných podmienok pre priznanie nároku žalobcovi je preukázanie tzv. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov /objektívnych súvislostí/, v rámci ktorého jeden jav /príčina/ vyvoláva druhý jav /následok/. O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, vzťah príčiny a následku. To znamená, že príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom je daná len vtedy, ak by škoda pri absencii nesprávneho úradného postupu nevznikla. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku.

Pre naplnenie týchto predpokladov zodpovednosti za škodu je potrebné preukázať, či nedodržanie zákonnej lehoty malo za následok zníženie, či zánik možnosti žalobcu získať z titulu vedenej exekúcie plnenie. Toto žalobca nepreukázal a nedokladoval. Súd má za to, že žalobca na podporu svojich tvrdení nepredložil, ani neoznačil žiaden dôkaz a teda v tomto smere neunesol dôkazné bremeno tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 101 O. s. p.

Z hľadiska príčinnej súvislosti medzi škodou, ktorá mala žalobcovi vzniknúť a postupom príslušného súdu, ktorý žalobca považuje za nesprávny, nemožno ustáliť, že následkom takého postupu súdu vznikla žalobcovi škoda, spočívajúca v rozdiel medzi reálne a hypoteticky vymoženou sumou. Príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou nemožno len predpokladať, ale táto musí byť jednoznačne preukázaná. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne, v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich, nie je táto zodpovednosť daná.

Súd konštatuje, že skúmať nedodržanie lehoty bez ohľadu na okolnosti veci nemožno. Konštatované okolnosti veci, ako sú reálne nepreukázanie škody, neexistencia konštatovania prieskumov v konaní, či porušenia povinností, prístup oprávneného, chýbajúca príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, prípadne exekučný titul v rozpore so zákonom, viedli samostatne i vo vzájomnom kontexte k zamietnutiu žaloby.

Žalobca tiež uplatnil nárok na nemajetkovú ujmu. Tu zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je

dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu nie je preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

Je potrebné konštatovať, že žalobca nepreukázal žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, o ktorú žiadal. Ani jeden z dôvodov pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch ničím nepodložil a nepreukázal a preto nemožno akceptovať ako dôvod pre takéto priznanie to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinnosťou, alebo k insolvencii povinného, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože samotná žaloba tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania. Súd teda podanú žalobu zamietol aj v časti, v ktorej žalobca žiadal o priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Žalobca v podanej žalobe žiadal rozhodnúť medzitimným rozsudkom o základe nároku tak, že žalovaná Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR, je zodpovedná za škodu, ktorá žalobcovi vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prešov, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní.

Okresný súd zamietol nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy čo do základu a teda nepriznal žalobcovi materiálnu škodu a nemajetkovú ujmu v žiadnom rozsahu. Teda rozhodnutie o základe nároku žalobcu stratilo svoje opodstatnenie a preto súd medzitimný rozsudok vo veci nevydal.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1, 2 O. s. p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalovaná bola v konaní úspešná, avšak trovy konania v lehote do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia si nevyčísli a zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia jej žiadne trovy konania nevyplývali, súd preto o trovách konania rozhodol tak, že žalovanej ako úspešnému účastníkovi ich nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Prešove, prostredníctvom tunajšieho súdu.

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané po uplynutí lehoty preto, že sa odvolateľ spravoval nesprávnym poučením súdu o lehote na podanie odvolania. Ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania, alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do 3 mesiacov od doručenia.

V podanom odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 OSP).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal nevyhnutné dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.)
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia §205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.